

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120222450
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120222450.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: S. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. J. XXX/XX, XXX XX T., o zaplatenie 2.747,93 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/39/2020-118 zo dňa 26.10.2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/39/2020-118 zo dňa 26. 10. 2020 potvrdzuje.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu (výrok I.). Zároveň týmto rozsudkom nepriznal žalovanej náhradu trov konania (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na strane žalobcu zistil porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) pri zisťovaní bonity žalovanej, keď z predložených listinných dôkazov je preukázané, že žalobca zisťoval len mesačný príjem žalovanej v sume 675,- eur a jej partnera v sume 3.000,- eur, prípadne vlastníctvo nehnuteľností (rodinný dom), a to bez následného overenia či preukázania. Žalobca neskúmal ani výdavky žalovanej a ich výšku, z údajov vyplýva len jedna vyživovacia povinnosť. Žalobca nežiadal žiadne doklady, žiaden výpis z účtu, či potvrdenie o príjme. Žalobca nezisťoval bonitu žalovanej „hlbšie“, podrobnejšie, a to v prístupných registroch, či databázach. Žalobca nevykonal v prípade žalovanej prinajmenšom žiadnu lustráciu, či už v konkurzoch, exekúciách alebo v registri úverov nebankových subjektov, ktorým spôsobom by bolo možné konštatovať, že postupoval s odbornou starostlivosťou pri zisťovaní bonity žalovanej. Žalobca nenahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania schopnosti žalovanej splácať úver. V konaní nebol preukázaný opak. Okresný súd na strane žalobcu tak v tomto smere zistil neodbornú starostlivosť, ako to tvrdila žalovaná a hrubé porušenie povinností podľa ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorého dôsledkom je posudzovanie úveru ako bezúročného a bez poplatkov. V konaní nebolo sporné, že žalobca žalovanej poskytol úver vo výške 5.500,- eur a žalovaná zaplatila na úver 5.502,- eur. Pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru tak okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol, keďže žalovaná preukázateľne uhradila viac, ako bola čistá istina poskytnutého úveru. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015

Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne zmenu tohto rozhodnutia tak, že bude žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Vyslovil nesúhlas so závermi okresného súdu, že ako veriteľ riadne neposúdil schopnosť spotrebiteľa (žalovanej) splácať spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca preveruje bonitu každého klienta s odbornou starostlivosťou, a to takým spôsobom, že neposkytuje úvery osobám, ktoré nemajú v evidencii obyvateľstva uvedený trvalý pobyt, ďalej osobám pracujúcim na dohodu o pracovnej činnosti, osobám pracujúcim na dohodu o vykonaní práce, nezamestnaným osobám, osobám poberajúcim sociálne dávky, či dávky v hmotnej núdzi, ako ani klientom s trvalým zdrojom príjmu, pokiaľ je tento príjem nižší ako 210,- eur, ako ani klientom evidovaným v databáze SOLUS - neplatiči. Žalovaná uviedla pri uzatváraní úverovej zmluvy, že vlastní dom alebo byt, má jedno dieťa, je vydatá, zdroj príjmu - zamestnanec, zamestnaná v GUMEX SK, spol. s r. o. od 08/2011, pričom svoj príjem preukázala potvrdením o výške príjmu, čistý príjem 675,- eur a zároveň uviedla príjem partnera vo výške 3.000,- eur. Žalovaná poskytla všetky potrebné údaje pri spisovaní úverovej zmluvy a svojím podpisom potvrdila ich správnosť a pravdivosť. Každá úverová zmluva je pri uzatváraní hodnotená individuálne na základe všetkých údajov a informácií a musí prejsť schvaľovacím procesom. Pri posudzovaní bonity klienta sa berie do úvahy aj čistý príjem partnera, kde je uvedený jeho mesačný príjem vo výške 3.000,- eur. Preto mal žalobca za to, že žalovaná bude schopná splácať predmetný úver za dohodnutých podmienok. Na základe zmluvy žalovaná prehlásila, že ak uvedie zdroj príjmu „zamestnanec“, prehlasuje, že pracovný pomer je uzatvorený na neurčitý čas, minimálne po dobu trvania zmluvného vzťahu s veriteľom, nie je v skúšobnej dobe, ako aj to, že pracovný pomer trvá, nebol vypovedaný a ani iným spôsobom nekončí. Žalobca mal za to, že skúmal bonitu žalovanej s odbornou starostlivosťou. Na podporu svojho názoru odkázal na rozhodnutia Okresného súdu Prievidza, Okresného súdu Senica, Krajského súdu v Banskej Bystrici a tiež na stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Ľalíka, ktorý v náleze zo dňa 24.10.2013 sp. zn. I. ÚS 547/2012 formuloval svoje odlišné stanovisko a uviedol, že „všeobecné súdy, vrátane Ústavného súdu SR ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu, a to sa už dotýka samotnej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Takýto postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne nevyhovný, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a podobne, ktoré by mali v podstate platiť aj pre privilegovaného spotrebiteľa“. K odvolaniu boli pripojené listinné dôkazy týkajúce sa majetkových pomerov žalovanej.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) - žalobcom, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok okresného súdu v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať princíp viazanosti odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argumenty vznesené v opravnom prostriedku, ale iba na také, ktoré majú

rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

8. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

9. Na doplnenie považoval odvolací súd za potrebné prioritne reagovať na nové tvrdenia týkajúce sa skúmania bonity žalovanej a s tým súvisiace listinné dôkazy pripojené k odvolaniu, ktoré odvolací súd mohol pripustiť len pri splnení podmienok formulovaných v ust. § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní). V rámci obsahového vymedzenia podaného opravného prostriedku, žalobca neprodukoval žiadne tvrdenie, na podklade ktorého by bolo možné konštatovať prípustnosť aplikácie spomínaného ustanovenia. Odvolací súd považuje za nevyhnutné podotknúť, že v zmysle pravidiel civilného procesu je sporovej strane ponúknutý priestor v rámci konania na súde prvej inštancie, v ktorom môže prezentovať tvrdenia a dôkazy s cieľom dosiahnuť úspech v spore. Žalobca podal vo veci žalobu, pričom bol následne konfrontovaný s rozsiahlymi podaniami žalovanej, ktorá okrem iného poukázala aj na absenciu dostatočného skúmania jej bonity, na čo žalobca nijako nereagoval (v nadväzujúcich podaniach len zotrval na žalobe a ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní). Vo veci bolo nariadené pojednávanie, na ktorom sa žalobca nezúčastnil. Žalobca teda nevyužil v priebehu konania na okresnom súde priestor na prezentovanie relevantných tvrdení či dôkazov; produkovanie nových tvrdení a listinných dôkazov v štádiu odvolacieho konania nebolo prípustné, a preto odvolací súd na tieto neprihliadal.

10. Na doplnenie k obsahu dôvodov, na ktorých založil okresný súd svoje zamietajúce rozhodnutie, odvolací súd uvádza, že definícia „odbornej starostlivosti“, ktorá je základom pre posúdenie bonity dlžníka pri poskytnutí spotrebiteľského úveru, je obsiahnutá v ustanovení § 7 ods. 16 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy medzi sporovými stranami. Vynaložením odbornej starostlivosti sa v zmysle tejto úpravy rozumie najmä to, že veriteľ posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa ust. § 20 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa ust. § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa ust.

§ 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Je teda zrejmé, že priamo právna úprava riešila spôsob, akým má pristúpiť veriteľ k objasňovaniu bonity dlžníka; pokiaľ splnenie týchto podmienok žalobca nepreukázal v konaní pred okresným súdom, odvolací súd nemohol prihliadať na dôkazy produkované až v odvolacom konaní. Žalobca je nesporne veriteľom v zmysle ust. § 20 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, preto ho zaťažovala vyššie uvedená povinnosť, ktorej splnenie bol povinný preukázať v štádiu konania na okresnom súde.

11. Vzhľadom na uvedené odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny napadnutý rozsudok potvrdil, a to vrátane závislého výroku o náhrade trov konania.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže žalovanej preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný

k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj

o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver

o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

13. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).